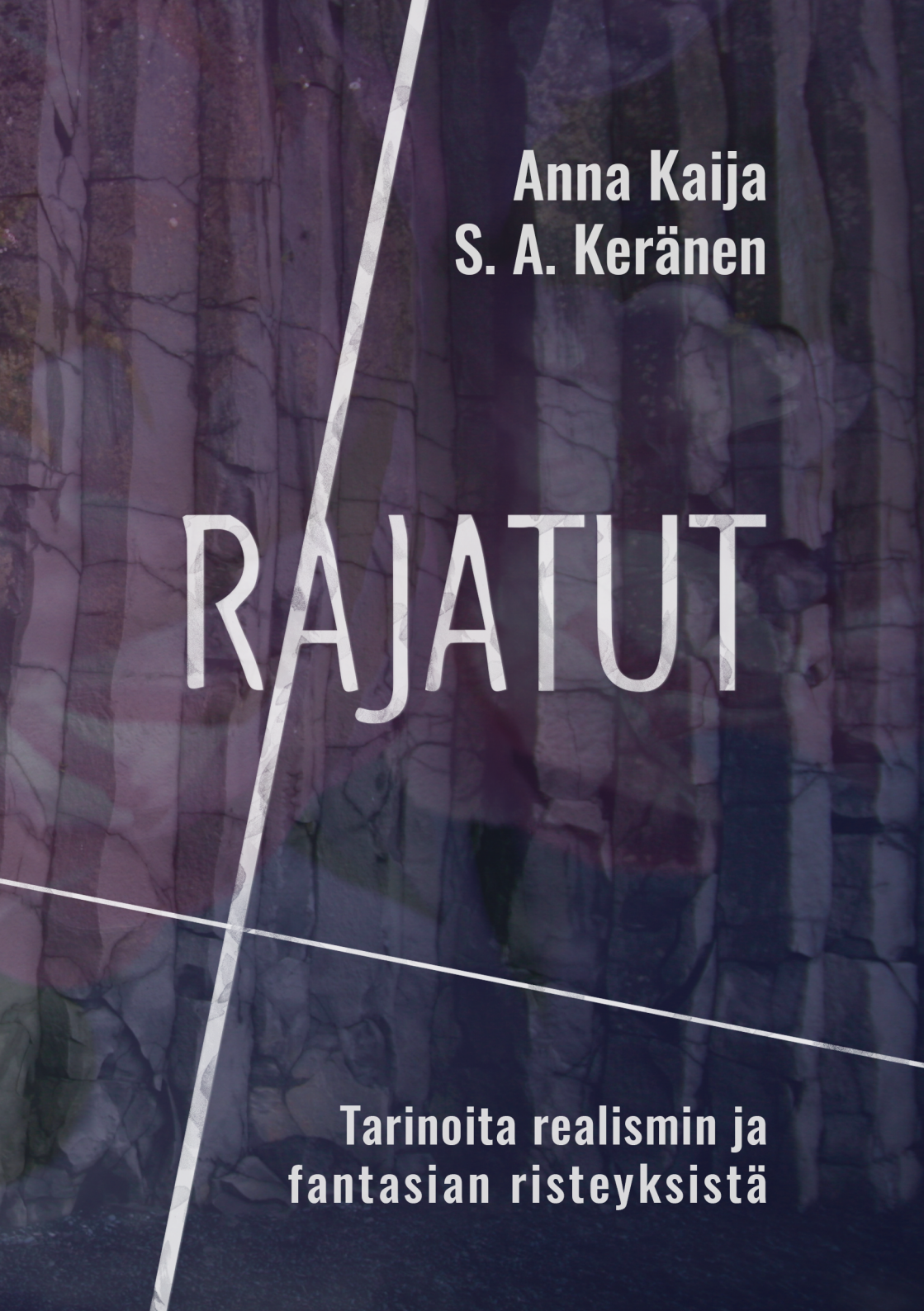




**Anna Kaija
S. A. Keränen**

RAJATUT

**Tarinoita realismin ja
fantasian risteyksistä**

Rajatut

**Anna Kaija
S. A. Keränen**

RAJATUT
**Tarinoita realismin ja fantasian
risteyksistä**

© 2020 Kaija, Anna; Keränen, S. A.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528024637

Kansi: Hanna Rauma / NOT Design

SISÄLLYS

Anna Kaija: Verenperintö	7
Anna Kaija: Ennen sadetta	56
S. A. Keränen: Kuoleman kysymys	132

Verenperintö

Anna Kaija

Taivaan täytti jyrinä. Jouduin irrottamaan katseeni iloisesti ympärilläni kieppuvasta liskosta, jonka sateenkaarisilmät säihkyivät ilta-auringon valossa. Olin tarkkaillut, kuinka sen terävät hampaat erottuivat vasten punertavaa kuonoa ja häntä heilahteli jokaisen liikkeen mukana. Siivet räpsyivät niin vinhaa vauhtia, että niitä oli vaikea erottaa.

Nyt kuitenkin käänsin katseeni taivaalle. Sini syveni idän suunnalla, mutta jyrinä tuli lännestä, keskustasta päin. Iltaruskoa leikkasi nopeasti laskeutuva valonväläys, kuin tähdenlento mutta suurempi. Syöksyin jaloilleni samalla hetkellä, kun jyrinä päättyi rysähdykseen.

Loin pikaisen katseen sinkoilevan liskoni suuntaan ja napsautin sormiani. Se päästi savuavan tuhahduksen mutta katosi poksahduksen saattelemana paikalta. Keräsin hameeni ja säntäsin juoksuun. Jalkani iskivät polkuun tasaista tahtia. Ne osasivat tämän reitin ulkoa eikä niitä haitannut, että hämärä oli jo kietonut huntunsa metsän ympärille. Kivi. Puunjuuri. Liukas kohta. Jalkani muistivat niistä jokaisen.

Polku päättyi hiljaisen tien reunaan. Tähän aikaan täällä ei kulkenut kukaan kunnollinen. Syystuuli tarttui hameideni helmoihin ja pöllytti niitä ylöspäin, kun oikaisin tien poikki rannan suuntaan. Se heilutteli melkein valkoisen tukkani sivuhaituvia kasvoilleni. Työnsin ne tieltäni ja kipitin viimeisten pusikoiden läpi rantaan.

Vesi läikehti, ja liplatus kantoi korviini, kun hiivin hiekalle. Järven

toisella puolella välkkyvä masto piirtyi taivasta vasten, mutta pian siitä ei näkyisi kuin tasainen tuike, kun aurinko laskeutuisi kokonaan horisontin taakse.

Hengitykseni huurusi ja sekoittui savuun, joka nousi taivaalta pudonneesta esineestä. Lentopyörä. Ei samaa mallia kuin äidin oli ollut. Se näytti siltä, että joku oli käyttänyt runsaasti aikaa sen tuunaamiseen, mutta nyt työ oli mennyt hukkaan, sillä koko etuosa oli painunut kasaan ja takapää savutti.

Pyörän vieressä hiekalla makasi hahmo, joka ei liikkunut. En tiennyt, kuinka herkkiä lentopyörät olivat räjähtämään, mutta jos tuo päättäisi pokahtaa, tulisi ruumiita. Ei ehkä minusta, sillä olin yhä useamman askeleen päässä härvelistä, mutta maassa makaavasta tyypistä kylläkin.

Vilkuilin ympärilleni. Ketään ei näkynyt vielä, mutta varmasti myös muut olivat kuulleet metelin. Turvaviranomaiset tai ryöstelijät ilmestyisivät ennemmin tai myöhemmin, enkä halunnut silloin olla paikalla. Viisainta olisi ollut häipyä saman tien, mutta uteliaisuuteni vei voiton ja sai minut hiipimään eteenpäin. Tarkkailin pyörää ja valmistauduin pyrhtämään kauemmas, jos se alkaisi savuttaa enemmän tai remahtaisi liekkeihin.

Kumarruin hahmon puoleen. Nuoren naisen tummaan, kiharaan tukkaan oli tarttunut hiekkaa ja otsalle nostettujen suojalasien toinen linssi oli säröillä. Miksei hän ollut pitänyt niitä silmillään?

Naisen kaulaan oli kietaitu huivi, mutta ruskea kulahtanut nahkatakki repsotti auki. Hänen saapikkaidensa nahkainen pinta oli paikoin lohkeillut, ja sukkahousuissa oli silmäpakoja, eivätkä ehjät ruskealla pitsillä koristellut shortsit sopineet kokonaisuuteen.

Poski tuntui kylmältä kättäni vasten. Läpsäytin sitä kevyesti, ja

nainen ynähti muttei avannut silmiään. Kuljetin käsiäni pitkin hänen solakoita kylkiään takin alla ja yritin tunnustella, olivatko kylkiluut menneet poikki. En oikeastaan tiennyt, miltä poikki mennyt kylkiluu tuntui, mutta uskoin silti tunnistavani sen. En havainnut mitään erikoista mutten silti ollut varma, kannattiko naista ryhtyä siirtämään. Koulussa oli aina sanottu, että onnettomuuden uhrin sai siirtää vain hätäammatilainen, sillä kaikki vammat eivät näkyneet ulospäin ja siirtäminen saattaisi aiheuttaa jopa kuolemanvaaran. En halunnut kenenkään henkeä vastuulleni. Jos joku tulisi paikalle ja näkisi minut siirtämässä tajutonta naista, johtopäätökset syntyisivät nopeasti. Vielä nopeammin, jos nainen kuolisi tekoni takia.

Tungin käden laukkuuni ja etsin lähetintäni, kunnes muistin, että olin jättänyt sen kotiin. En ollut halunnut kenenkään häiritsevän harjoitteluaani. Ei sillä, että kukaan olisi oikeasti häirinnyt. Isä teki niin pitkiä työpäiviä, ettei osannut kaivata minua kotiin ennen kuin yön puolella.

Suoristauduin ja tähyilin jälleen ympärilleni. Taivas oli pimentynyt, ja keskustan suunnassa paloi kirkas valaistus, joka heijastui taivaalle oranssina kajona. Muuta ei illassa enää erottunut. Se ei kuitenkaan tarkoittanut, ettei ketään ollut liikkeellä. Näin myöhään ei ollut järkevää kulkea yksin eikä taatusti maata tajuttomana rannalla houkuttelevan lentopyörän haaskan vieressä.

Mutina hiekalta johdatti minut kyykistymään uudelleen. Naisen silmäluomet räpsyivät ja kädet pyrkivät kasvoille.

”Oletko sä kunnossa?” kysyin ja vilkaisin metsän suuntaan.

”...päästä karkuun”, nainen vastasi, ja käännyn taas katsomaan häntä.

”Niin pitää, me ei voida jäädä tähän. Pystytkö sä nousemaan?”

”Kiireesti.”

Nainen työnsi itsensä istualleen ja ravisteli hiekkaa tukastaan. Hänen ilmeensä muuttui pahoinvoivaksi, ja hän jäi pitelemään otsaansa.

”Sä löit varmaan pääsi pudotessasi. Sun pitäisi kuitenkin nousta, sillä tää ranta on pimeään aikaan ryöstelijöiden aluetta, eikä me haluta joutua tekemisiin niiden kanssa.”

”On pahempiakin asioita.”

Olin samaa mieltä. Jos kohta en halunnut törmätä ryöstelijöihin, turvaviranomaisia välttelin vielä mieluummin. Ojensin käteni naiselle ja suorastaan yllätyin, kun hän tarttui siihen ja antoi minun kiskoa hänet pystyyn. Joku koski minuun vapaaehtoisesti. Hän ei varmastikaan ollut vielä huomannut silmiäni.

Naisen sormet olivat hyytävät hikistä kämmentäni vasten. Pitelin niistä kiinni ehkä hieman liian pitkään, sillä hän loi kummeksuvan katseen suuntaani ja nykäisi käden otteestani. Hän horjui ja näytti siltä kuin olisi pidätelty oksennusta. Kaiken järjenvastaisesti kiepsautin käteni hänen kainalonsa alta ja vedin hänet kiinni itseeni. Hänestä huokui öljyn ja pölyn tuoksu, johon sekoittui jokin mauste. Kenties kaneli. Tuoksu tulvautti muistoja mieleeni, mutta työnsin ne syrjään.

”Sitten mennään”, sanoin kuin tilanteessa ei olisi ollut mitään omituista.

”Laukku...”

Huokaisin ja vilkaisin lentopyörän suuntaan. Sen sivulla tosiaan roikkui nahkainen laukku. Päästin naisesta irti, kävin hakemassa kovan onnen kassin ja ripustin sen oman laukkuni rinnalle. Metsän suunnalta kantautui rasahtelua, joten oli viimeinen hetki karata paikalta. Onneksi lentopyörä vangitsisi varmasti ryöstelijöiden huomion muutamaksi toviksi.

Jos ehtisimme sillä välin asutetun alueen reunamille, olisimme turvassa.

Rannasta ei ollut pitkä matka kotiin mutta tänään se tuntui kymmenien kilometrien pituiselta. Nainen kainalossani hoipersi ja nojasi painonsa olkaani vasten. Hänen karheat kiharansa sivelivät ihoani ja lähettivät väristyksiä suoraan sisimpääni. Ne muistuttivat liikaa... Ei, työnsin ajatuksen syrjään ennen kuin se ehti edes kunnolla muodostua.

”Sattuuko sun päähäsi?” kysyin.

Nainen ei näyttänyt vuotavan verta, mutta se ei tarkoittanut, että hän olisi ollut kunnossa. Olin kuullut kallon sisäisistä verenvuodoista. En tiennyt, mitä niistä tarkalleen ottaen seurasi tai miltä ne näyttivät ulospäin, mutta mitään hyviä seurauksia sellaisella ei varmasti ollut.

”Vähän jomottaa. Minne me ollaan menossa?”

”Mun kotiin.”

”Se ei ole hyvä ajatus.”

”Ei se haittaa. Isä on vielä töissä.”

”Oletko varma?”

”Saadaan olla rauhassa. Mä voin katsoa sun päätä, kun päästään perille.”

Olipa siinäkin lupaus! Enhän minä mikään parantaja ollut. En ollut yhtään mitään, koska koulut olivat jääneet kesken eikä kukaan kelpuuttanut minua edes hanttihommiin. Jos isää ei olisi ollut, ryöstelisin todennäköisesti viattomia elannokseni.

”Kuka sä olet?” kysyin samalla hetkellä, kun astuimme katuvalojen kellertävään loisteeseen. ”Mä olen Utukka, Utukka Hallavaara.”

Nainen pysähtyi ja käänsi katseensa suuntaani. Vasta nyt näin hänen piirteensä kunnolla. Ruskeat silmät tuijottivat omiini värähtämättä, ja ne

olivat täynnä pieniä kellertäviä tähtiä, jotka saivat sydämen muljahtamaan rinnassani.

”Tiera”, nainen sanoi ja suoristautui. Hänen sormensa painoivat hartiaani, kun hän pakottautui seisomaan omin avuin. ”Vaikket sä varmastikaan muista.”

Puistelin päätäni enkä hetkeen saanut sanaa suustani. Sydämeni löi niin kovaa, että korvissani humisi.

”Tiera Mannermäki”, sanoin. Nimi tuli suustani hitaasti.

”Koone”, Tiera korjasi.

”Puolipitkällä o-kirjaimella”, täydensin enkä tiennyt, mitä minun olisi pitänyt ajatella.

Utukka oli vajonnut nurkkapulpettiinsa ja teeskenteli näkymätöntä, kuten yleensä. Hän raapusti epämääräistä kuviota vihon reunaan, kun opettaja ilmestyi luokkaan perässään tyttö, joka pisti välittömästi silmään tavallista tummemman ihonsa ja ruskean, kiharan hiuspehkonsa kanssa. Ruskeat silmät päyilivät luokkaa samalla, kun tuolit kirskuivat lattiaa vasten ja jokainen oppilas nousi seisomaan pulpettinsa takana.

”Huomenta, lehtori.” Sanat tulivat kuorona.

Opettaja nyökkäsi, ja luokka täyttyi uudesta kirsunnasta. Myös Utukka lysähti takaisin omalle paikalleen. Hän piti katseensa tiukasti luokan etuosassa, ettei olisi vahingossa katsonut ketään luokkatovereistaan. Ei syytöksiä tänään. Se riitti päivän tavoitteeksi.

”Tässä on Tiera”, opettaja sanoi ja viittasi tummaan tyttöön. ”Hän on muuttanut tänne Uudenmaan vyöhykkeeltä sijaisperheeseen Mannermäkien luokse. Olkaa hänelle mukavia.”

Kukaan ei sanonut mitään. Utukka kurkisteli Tieraa hiustensa lomitse. Tytössä oli jotain uhmakasta, siinä tavassa, jolla hän seisoi kaikkien edessä. Hänen röyhelöinen hameensa oli hitusen liian lyhyt. Jos kyseessä ei olisi ollut hänen ensimmäinen koulupäivänsä, opettaja olisi taatusti huomauttanut sen pituudesta kaikkien kuullen. Nyt moitteet oli kenties jaettu käytävässä.

Tieran kengännauhat olivat auki ja läpsyivät vasten lattiaa, kun hän vaelsi ainoaan vapaaseen pulpettiin. Siihen, joka oli Utukan edessä ja johon kukaan ei suostunut istumaan, vaikka opettajat olisivat yrittäneet pakottaa. Ei sillä, että he olisivat olleet kovin ponnekkaita kehotuksissaan.

Tiera ei istunut suoraan eteenpäin vaan nojasi selkensä patteriin. Opettajan nenä nyrpistyi mutta sanat jäivät tällä kertaa piilottelemaan huulien taakse.

”Moi”, Tiera kuiskasi, kun opettaja käynnisti heijastusprojektorin ja siirtyi päivän aiheeseen.

Utukka vilkaisi ympärilleen ennen kuin suostui uskomaan, että tervehdys oli tarkoitettu hänelle.

”Moi”, hän vastasi.

Sana pusertui huulten lomasta mahdollisimman vaimeana. Silti naapuripulpetista vilkaistiin hänen suuntaansa.

”Sä näytät tän luokan kiinnostavimmalta tyybiltä”, Tiera jatkoi.

”Mä...”

Utukka ei tiennyt, mitä sanoa, mutta opettaja käännähti samalla hetkellä ympäri eikä hänen tarvinnut miettiä enempää.

”Utukka, kuinka monta kertaa sinua pitää kieltää häiritsemästä oppitunteja?”

Sanat viilsivät ilmaa, eikä Utukka voinut olla säpsähtämättä. Hän painoi päänsä ja mutisi anteeksipyyntöä, johon opettaja ei vastannut mitään vaan palasi luennoimaan. Utukka tarttui kynään ja jatkoi vihkoon tuhertamista.

”Mikä epäreilu kääpä”, Tiera kuiskasi omalta paikaltaan.

Hymy kohosi Utukan huulille ennen kuin hän ehti sitä estää.

Välitunnit olivat pahinta, mitä Utukka koulussa tiesi. Oppitunneilla sai sentään useimmiten olla rauhassa, mutta välitunnit olivat toista maata. Ne olivat kujajuoksu seuraavaan luokkaan, joka oli hyvällä tuurilla jätetty auki. Jos kävi erinomainen tuuri, opettaja istui pöytänsä takana valmistautumassa seuraavaan tuntiin. Silloin saattoi saada olla koko välkän rauhassa.

Tällä kertaa Utukka ei kuitenkaan ehtinyt kuin edellisestä luokasta ulos, kun hänen käsivarteensa tartuttiin. Sydän hyppäsi kurkkuun, mutta silti hän nosti katseensa. Ruskeat silmät tuikkivat, ja Utukka huomasi niissä pieniä kellertäviä tähtiä. Ne olivat kauneimmat silmät, jotka hän oli koskaan nähnyt, erikoisimmat ja puoleensavetävimmät. Utukka olisi vain halunnut vajota tuijottamaan niitä, mutta käänsi katseensa toiseen suuntaan ja nykäisi kätensä irti Tieran otteesta.

”Älä”, hän sanoi.

”Sori, ei ollut tarkoitus tungetella. Mä tarvitsen vaan jonkun näyttämään tien seuraavaan luokkaan”, Tiera sanoi.

”Voit kysyä keneltä vain. Koko luokalla on samat tunnit.”

”Ei noi muut näytä siltä, että niille kannattaa puhua.”

Utukka puisteli päätään ja lähti kulkemaan käytävää eteenpäin. Tieran askeleet seurasivat hänen perässään yhtä aikaa toisten katseiden

kanssa. Utukasta oli tullut erinomainen aistimaan katseita, sillä ne puskiivat neuvoja hänen iholleen, minne ikinä hän kulki. Edes kirjastossa ei saanut istua rauhassa.

Sanaakaan ei vaihdettu ennen kuin Utukka pysähtyi seuraavan luokan ovelle. Valitettavasti se oli lukittu, joten turvapaikkaa ei ollut tällä kertaa tarjolla. Kun hän asettautui nojaamaan seinää vasten, Tiera heittäytyi hänen viereensä. Typeräkö tyttö oli?

”Ei kannata hengata mun kanssa”, Utukka sanoi. ”Kerjää vaikeuksia itsellesi. Ole muiden seurassa, niin pärjää kyllä.”

Tiera nojautui eteenpäin ja kääntyi puolittain kohti Utukkaa, joka antoi hiussuortuviensa pudota kasvojen suojaksi.

”En mä vaikeuksia pelkää. Sä näytät siltä, että suhun kannattaa tutustua. Sulla on siisti tukka ja vielä siistimmät silmät.”

”Vittuiletko sä?”

”No, en! Mä en ole koskaan ennen nähnyt kutsujan silmiä läheltä, ja ne on vielä siistimmät kuin olin kuvitellut.”

Nyt Utukan oli pakko nostaa katseensa. Tiera siis tiesi, mikä hän oli. Oli tiennyt kenties jo siinä vaiheessa, kun oli luokassa istunut hänen eteensä. Siitä huolimatta ruskeat silmät katsoivat Utukkaa uteliaan lempeästi, yrittivät porautua hänen sisimpäänsä ja saivat sydämen lyömään kiihkeämmin. Ne eivät näyttäneet siltä, että olisivat halunneet satuttaa. Utukka ei muistanut, milloin noin ystävällinen katse oli sivellyt hänen kasvojaan.

”Osaathan sä hymyillä”, Tiera sanoi.

Hän työnsi itsensä kokonaan irti seinästä ja asettautui seisomaan Utukan eteen ennen kuin ojensi oikean kätensä. Utukka huomasi tarttuvansa

siihen, ja kosketus säteili lämpöä hänen kämmeneensä.

”Mä olen Tiera Koone, o-kirjain on puolipitkä. Tosin uudet sijaisporukat käski käyttää sukunimeä Mannermäki.”

”Utukka Hallavaara”, Utukka vastasi.

”Loistavaa! Kerrotko nyt, mitä siistejä olentoja sä osaat kutsua?”

Tiera horjahti ja piteli jälleen otsaansa. En kysynyt lupaa, kun kietaisin käteni uudestaan hänen kainalonsa alta ja uppouduin kanelin tuoksuun. Hän oli yhä viileä. Jos olisin vaihtanut asentoa, olisin voinut upottaa kasvoni hänen pörröisiin hiuksiinsa. Kuvittelin hetken niiden karheutta ihoani vasten, kunnes ravistin ajatuksen kauemmas. En saanut sortua edes kuvittelemaan moista. Toteutumattomat toiveet kaiversivat reikiä sydämeen.

”Mitä sä täällä teet?” kysyin ja pyrin pitämään ääneni mahdollisimman neutraalina.

”Ei sillä ole väliä.”

”Eipä tietenkään. No, viedään sut nyt meille, että pääset lepäämään hetkeksi.”

En odottanut Tieran vastausta vaan lähdin johdattamaan meitä kohti pahvitölkkejä muistuttavia taloja, joihin olin muuttanut vuosia sitten kahdestaan isän kanssa. Se oli tapahtunut melko pian äidin lähdön jälkeen. Isä ei ollut yksin pystynyt maksamaan kallista taloa Vesijärven rannassa, joten olimme päätyneet tänne, Ahdinalan halvimmalle vuokra-alueelle.

”Tää ei ole hyvä ajatus”, Tiera sanoi, kun työnsin häntä kohti portaita, jotka nousivat talomme seinustalta etuovelle. Hänen askelluksensa näytti hieman aiempaa varmemmalta, mutta hän saattoi vain pinnistellä.

”En mä sulle mitään tee”, sanoin. *En tehnyt silloinkaan*, olisin

Lohikäärmeenkutsujia, taikatyttöjä ja kuolemanenkeleitä.

Utukan elämä kääntyi pääläelleen, kun hänen kykynsä kutsua lohikäärmeitä heräsi kesken koulupäivän. Vaikka aiempi kutsujen sukupolvi karkotettiin pohjoiseen, Utukka sai jatkaa asumista kotipaikkakunnallaan. Pelätty kyky on syrjäyttänyt hänet yhteiskunnan rajamaastoon, mutta tuulahdus menneisyydestä pakottaa hänet kohtaamaan itsensä.

Natsuki on aloittanut opinnot Liljapellon taika-akatemiassa muttei opi edes taikatyttöjen perustaitoa, transformaatiota. Hän ystävystyy oppilaskunnan puheenjohtajan, Yuin, sekä hylätyssä kirjastossa viihtyvän Mayumin kanssa. Mayumilla on kuitenkin omat synkät salaisuutensa.

Kuolemanenkeli Jackie joutuu vaikean moraalisen valinnan eteen, kun kesken työkeikan hänen on päätettävä, rikkoako kuolemanenkelten sääntöjä sekaantumalla ihmisten kohtaloihin vai antaaako itselleen tärkeän ihmismiehen kuolla lento-onnettomuudessa.

Tässä kokoelmassa indiekirjailijat Anna Kaija ja S. A. Keränen tarjoilevat lukijoilleen kertomuksia, joissa realismin ja fantasian rajapinnat rikkoutuvat. Tarinat vievät lukijan steampunk-henkiseen Suomeen, taikatyttökouluun Japaniin ja lopuksi tuhoon tuomitulle lennolle Atlantin yli.

Kansi: Hanna Rauma / NOT Design

